

Forslagene sattes til forhandling.

Indenrigsministeren (Egon Jensen): Man kan vist ikke påstå, at spørgsmålet om at få en ordning i hovedstadsområdet ikke har interesse for dette tings medlemmer; jeg tænker ikke på fyldningsgraden, men på de forslag, som er fremsat. Nu har vi forslag fra ikke mindre end 3 sider: dels regeringens forslag, dels forslaget fra de radikale, dels forslaget fra de konservative. Ifølge disse forslag er alle enige om, at noget skal ske, men man kan vel ikke sige, at man er helt enig om, hvordan det skal ske.

Med hensyn til de radikales forslag, som jeg i og for sig ved denne lejlighed skulle kommentere, vil jeg gerne sige, at jeg har tidligere gjort mine bemærkninger til det radikale forslag — jeg gjorde det ved min fremsættelse af regeringens forslag — og jeg vil gerne gentage, at det er prisværdigt, at det radikale venstre kom med et forslag til en løsning af hovedstadsrådets struktur, men at vi fra regeringens side ikke betragter dette som det rigtige og finder, det er mangelfuldt.

Vi kan ikke finde det rigtigt, at man først laver en midlertidig løsning, nemlig gennem et hovedstadsråd, og derefter, når tiden er gået, vender over mod det at tage stilling til, om der så skal være et hovedstadsamt. Det radikale forslag går jo på indirekte valg til et hovedstadsråd på 37 medlemmer, og så tager man siden op, hvordan det skal gå med et hovedstadsamt.

Regeringens indstilling kender man fra det forslag, jeg har fremsat, og den går jo på, at vi modsat de radikale, der ønsker en midlertidig løsning først og derefter en endelig løsning, ønsker en principløsning, som fastlægger endemålet, og derefter laver en midlertidig løsning.

Må jeg endelig sige om det radikale forslag, at det indeholder en række materielle bestemmelser om, hvordan hovedstadsrådets funktion skal udfyldes, og vi mener ikke, de er egnet til at være i en styrelseslov; desuden mener vi, at det er en afskrift af hovedstadsreformudvalgets betænkning, og at det må være de interesserede fagministre, der hver på sit felt udfylder den ramme, som skal dannes, for at dette område kan fungere.

Med hensyn til det konservative forslag

kan jeg ikke ligefrem sige, at der er tale om ros herfra; jeg har nærmest fornemmelsen af, at det er en slags afledningsmanøvre, og i hvert fald er det ikke noget, der er brugbart.

Hvis man skulle se på det essentielle nye i det konservative forslag, må man vel sige, at der ikke er noget særlig nyt under solen, og de ting, som det konservative forslag peger på, er ting, man kunne have lavet de sidste 30-40-50 år. Det er nok et særegent forslag, men i hvert fald efter min opfattelse ikke særlig originalt, og det egner sig under ingen omstændigheder til at løse hovedstadsrådets problemer.

Jeg kunne have lyst til at gå meget i dybden med hensyn til det konservative forslag — det har jeg ikke haft lejlighed til tidligere — men jeg skal gøre det forholdsvis kortfattet; vi får jo lejlighed til at debattere det, når indledderne har været her.

Men lad mig sige, at det konservative forslag bygger jo på ikke bare en treleddet ordning, men en treleddet ordning med en tredelt opbygning. Man tænker sig et planlægningsråd, som er sammensat af tre repræsentanter for hver af de fem kommune-grupper, de tre amter og de to primærkommuner — de to primærkommuner, som også har amtskommunale opgaver. Man tænker sig et interessentskab for kollektiv trafik og et interessentskab for spildevand, vandforsyning, kloakering og rensningsanlæg, og en og anden vittig hund kunne måske sige: nu laver man nogle interessentskaber med nogle gode ben for kommunalbestyrelsesmedlemmer. Jeg har aldrig nogen sinde mistænkt de konservative for at tænke så slemt i denne forbindelse.

Men jeg vil gerne sige, at det som sagt ikke har min sympati, og jeg vil også gerne stille det spørgsmål: hvor er forbindelsen egentlig mellem disse tre led? Man taler om interessentskaber i to tilfælde og planlægningsråd i et tredje, men hvor er koordinationen mellem de forskellige led?

Når man tænker på repræsentationen, er der altså tale om, at tre repræsentanter skal komme fra de fem kommune-grupper. Det vil altså sige, at de konservative hermed cementerer, at de, der skal løse hovedstadsområdet problemer, er de konservative og socialdemokraterne, og det kan vise en vældig tillig til os, men ikke til de øvrige par-